

Na osnovu člana 79. stav 1. tačka 5. Ustavnog zakona i člana 30. stav 2. Uredbe o organizaciji i radu Saveznog izvršnog veća ("Službeni list FNRJ", br. 20/58), Savezno izvršno veće donosi

Uredbu o ratifikaciji Konvencije Međunarodne organizacije rada br. 111 koja se odnosi na diskriminaciju u pogledu zapošljavanja i zanimanja

Uredba je objavljena u "Službenom listu FNRJ - Međunarodni ugovori i drugi sporazumi", br. 3/61 od 25.3.1961. godine.

Član 1.

Ratifikuje se Konvencija Međunarodne organizacije rada br. 111 koja se odnosi na diskriminaciju u pogledu zapošljavanja i zanimanja, doneta 25. juna 1960. godine u Ženevi, koja u originalu na francuskom i u prevodu na srpskohrvatskom jeziku glasi:

KONVENCIJA KOJA SE ODNOSI NA DISKRIMINACIJU U POGLEDU ZAPOŠLJAVANJA I ZANIMANJA

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je sazvao, u Ženevi, Administrativni savet Međunarodnog biroa rada, i koja se sastala 4. juna 1958. godine u svoje četrdeset drugo zasedanje, pošto je odlučila da usvoji razne predloge koji se odnose na diskriminaciju u pogledu zapošljavanja zanimanja, pitanje koje predstavlja četvrtu tačku dnevnog reda zasedanja, pošto je odlučila da ovi predlozi dobiju formu međunarodne konvencije, smatrajući da Filadelfijska deklaracija potvrđuje da sva ljudska bića bez obzira na rasu, veroispovest ili pol, imaju prava na svoj materijalni napredak i svoj duhovni razvoj u slobodi i dostojanstvu, u ekonomskoj obezbeđenosti i sa jednakim mogućnostima, smatrajući, među ostalim, da diskriminacija predstavlja povredu prava navedenih u Opštoj deklaraciji o pravima čoveka, usvaja na dan 25. juna hiljadu devetstotina pedeset osme godine donju konvenciji koja će biti nazvana Konvencija koja se odnosi na diskriminaciju (upošljavanje i zanimanje), 1958.

Član 1.

1. Za primenu ove konvencije, izraz diskriminacija podrazumeva:

a) svako pravljenje razlike, isključenje ili davanje prvenstva zasnovanog na rasi, boji, polu, veri, političkom mišljenju, nacionalnom ili socijalnom poreklu, koji idu za tim da unište ili naruše jednakost mogućnosti ili postupanja u pogledu zapošljavanja ili zanimanja;

b) svako drugo pravljenje razlike, isključenje ili davanje prvenstva, koje ide za tim da uništi ili naruši jednakost mogućnosti ili postupanja u pogledu upošljavanja ili zanimanja, koje će moći poimence naznačiti zainteresovana država članica nakon konsultovanja predstavničkih organizacija poslodavaca i radnika, ako one postoje, i drugih odgovarajućih organa.

2. Pravljenje razlika, isključenje ili davanje prvenstva koji se zasnivaju na traženim kvalifikacijama za neko određeno zaposlenje nisu smatrani kao diskriminacija.

3. Za primenu ove konvencije reči upošljavanje i zanimanje podrazumevaju pristup stručnom osposobljavanju, pristup zapošljavanju i raznim zanimanjima, kao i uslove zaposlenja.

Član 2.

Svaka država članica, za koju je ova konvencija na snazi, obavezuje se da formuliše i sprovodi nacionalnu politiku koja teži da unapredi, pomoću metoda prilagođenih nacionalnim uslovima i običajima, jednakost mogućnosti i postupka u pogledu zapošljavanja i zanimanja, u cilju otklanjanja svake diskriminacije u tom pogledu.

Član 3.

Svaka država članica, za koju je ova konvencija na snazi, treba, na način prilagođen nacionalnim prilikama i običajima:

a) da nastoji da uspostavi saradnju sa organizacijama poslodavaca i radnika i ostalim odgovarajućim organizmima u cilju prihvatanja i sprovođenja ove politike;

b) da donosi zakone i podstiče donošenje programa za osposobljavanje kojima bi se obezbedilo prihvatanje i sprovođenje ove politike;

c) da ukine svaku zakonsku odredbu i da izmeni svaku administrativnu odredbu ili praksu koja se ne slaže sa pomenutom politikom;

d) da sprovodi ovu politiku u pogledu upošljavanja pod direktnim kontrolom neke nacionalne vlasti;

e) da obezbedi sprovođenje ove politike u delatnostima službi za profesionalnu orijentaciju (za stručno osposobljavanje) i za upošljavanje pod kontrolom neke nacionalne vlasti;

f) da naznači u svojim godišnjim izveštajima o primeni Konvencije, mere koje su preduzete saglasno ovoj politici kao i postignute rezultate.

Član 4.

Ne smatraju se kao diskriminacija sve mere namenjene nekom licu koje je individualno predmet neke opravdane sumnje da sprovodi delatnost štetnu po sigurnost države ili za koje je ustanovljeno da se uistinu odaje ovoj aktivnosti, ukoliko pomenuto lice ima prava da pribegne nekom nadležnom organu ustanovljenom prema nacionalnoj praksi.

Član 5.

1. Posebne mere zaštite ili pomoći, predviđene u drugim konvencijama ili preporukama, koje je usvojila Međunarodna konferencija rada, ne smatraju se kao diskriminacije.

2. Svaka država članica može, posle konsultovanja predstavničkih organizacija poslodavaca i radnika, ako one postoje, definisati kao nediskriminacione sve ostale posebne mere koje su namenjene da se vodi računa o posebnim potrebama lica za koje je zaštita ili neka posebna pomoć uopšte priznata kao potrebna iz razloga kao što su pol, godine, invalidnost, porodične obaveze ili socijalni ili kulturni nivo.

Član 6.

Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da će je primenjivati na svoje nemetropolske teritorije, saglasno odredbama Ustava Međunarodne organizacije rada.

Član 7.

Ratifikacije ove konvencije biće dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada koji će ih registrovati.

Član 8.

1. Ova konvencija obavezivaće samo države članice Međunarodne organizacije rada čiju ratifikaciju bude registrovao generalni direktor.

2. Ona će stupiti na snagu dvanaest meseci od dana kad generalni direktor bude registrovao ratifikacije država članica.

3. Posle toga, ova konvencija će stupiti na snagu za svaku državu članicu dvanaest meseci od dana registrovanja njene ratifikacije.

Član 9.

1. Svaka država članica koja bude ratifikovala ovu konvenciju može da je otkáže po isteku perioda od 10 godina od dana početnog stupanja na snagu Konvencije, aktom dostavljenim generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada, koji je on registrovao. Otkaz će stupiti na snagu tek po isteku godine dana od dana njegovog registrovanja.

2. Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju i koja se godinu dana po isteku perioda od deset godina pomenutog u prethodnom paragrafu ne koristi pravom otkaza predviđenog ovim članom, biće vezana za novi period od deset godina, a posle toga

moći će da otkáže ovu konvenciju po isteku svakog perioda od deset godina, u uslovima predviđenim u ovom članu.

Član 10.

1. Generalni direktor Međunarodnog biroa rada obavestiće sve države članice Međunarodne organizacije rada o registrowanju svih ratifikacija i otkaza koje mu budu dostavile države članice Organizacije.

2. Notifikujući državama članicama Organizacije registrowanje druge ratifikacije koja će mu biti podnesena, generalni direktor skrenuće pažnju državama članicama Organizacije na to koga dana će ova konvencija stupiti na snagu.

Član 11.

Generalni direktor Međunarodnog biroa rada dostaviće generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, radi registrowanja, saglasno članu 102. Povelje Ujedinjenih nacija, potpuna obaveštenja o svim ratifikacijama o svim otkazima koje bude registrowao saglasno prethodnim članovima.

Član 12.

Svaki put kad bude smatrao potrebnim, Administrativni savet Međunarodnog biroa rada dostaviće Generalnoj konferenciji izveštaj o primeni ove konvencije i razmotriće da li je potrebno da se unese u dnevni red konferencije pitanje njene potpune ili delimične revizije.

Član 13.

1. U slučaju da konferencija usvoji novu konvenciju kojom se potpuno ili delimično revidira ova konvencija, i ukoliko nova konvencija ne odredi drukčije:

a) ratifikacija od strane neke države članice nove konvencije o reviziji povlači po sili zakona, bez obzira na gornji član 9, neposredni otkaz ove konvencije, pod uslovom da nova revidirana konvencija stupa na snagu,

b) počev od datuma stupanja na snagu nove revidirane konvencije, ova konvencija prestaće da bude otvorena za ratifikaciju država članica.

2. Ova konvencija će ostati u svakom slučaju na snazi u svojoj formi i sadržini za države članice koje je budu ratifikovale, a koje ne budu ratifikovale revidiranu konvenciju.

Član 14.

Francuski i engleski tekst ove konvencije podjednako su punovažni.

Prethodni tekst je autentični tekst Konvencije koju je propisno usvojila Opšta konferencija Međunarodne organizacije rada na svom četrdeset drugom zasedanju koje je održano u Ženevi i koje je zaključeno 26. juna 1958. godine.

U potvrdu čega stavili su svoje potpise, petog jula 1958. godine.

Predsednik konferencije,

B. K. Das, s.r.

Generalni direktor Međunarodnog
biroa rada,

David A. Morse, s.r.

Član 2.

Ova uredba stupa na snagu osmog dana po objavljivanju u "Službenom listu FNRJ".

Savezno izvršno veće

R. s. br. 166

27. decembra 1960. godine

Beograd

Predsednik Republike,
Josip Broz Tito, s.r.